

PAP MÁRIA

Mélyvíz

Amikor bajba kerültem, akkor tudtam meg igazán, milyen barátaim vannak. Amikor azt hittem, értéktelen vagyok, nyugdíjas senki, amikor rám szakadt a szenvedés, rájöttem, nem vagyok egyedül.

A betegség úgy tört rám, mint egy villámcsapás. Nem volt előzménye. Nem bűnös, káros szokás következményeként, de valahogy mégis befészkelte magát a testembe, lelkembe. A fejembe, a homlokomba, a gondolataimba. Láz nélkül, alattomosan egyszer csak felszínre tört, ott éktelenkedett a homlokom közepén; nem fájt, nem kiáltott gyógyszerért, egyszerűen létezett ott elmúlhatatlanul, talányosan. Egy ujjbegynyi púp, no, nem a hátamon, de a homlokomon.

Az orvosok alapos kivizsgálásra küldtek két kórházba is, attól kezdve mint az áradat, sodortak magukkal az események. Sodrásban – hullámhegyek, hullámvölgyek örvényében – dobálódtam kényszeredetten, újabb és újabb rémisztő felfedezések tudatában hánykolódtam. Közölték, hogy már a koponyacsontom is lyukas, fulladoztam az orr- és arcüregemet bitorló poliptól, miatt a doktorok kíméletlenül feltárták testem minden hiányosságát. Folyton arra gondoltam, a nagyfiamat is dobálták a hullámok a halastóban, amikor belecsúszott a gumimatracról a mélyvízbe, ő nem élte túl azt az örült ötletét, hogy beeteti a halakat. – Most van baj! – kiáltotta, de számára nem volt segítség. Barátja a partról nézte, hogy leheli ki a lelkét, aztán elsüllyed, és megnyugszik örökre. Olyan fiatal volt még. Csak 29 éves. És olyan nyughatatlan. Akkor, ott, öt percig küzdött a hullámokkal. Lehúzta az ingovány. Bevégezte. Ezt én most sem hiszem, pedig eltemettem.

És számomra van segítség?

Persze, az orvosok!

„A homlokos” – így nevezték, és csak tolódtott a műtét, mert műteni kell, ez nem volt vitás, kívágni, ami nem odavaló, ami elront, ami pusztulásba dönt.

Az altatástól öntudattalan testem rezzenéstelenül állta a beavatkozást, nem is álmodtam, az az idő nem is létezett az életemben, pedig éltem, a szívverésem kihangosítva jelezte, hogy nem folyt még le minden vérem a torkomon a gyomromba, azt úgyis sugárban hánytam rá a kórházi ágyneműre, mihelyst az orvosok visszaadtak az ébrenlétnek és az ápolónőknek.

Aztán újra sodródás az eseményekkel. Kötözések, vénás injekciók, orrból kilógó csövek, kék-lila-zöld színű arc, bedagadt szem, de éltem, nem vakultam meg, nem folyt el az agyvizem, nem kaptam agyhártyagyulladás. Bár a csövektől nem lehet mosakodni, nem lehet enni, (nincs is étvágyad, éppen most nem is akarsz fogyni), az ember megszokja, hogy olyan szörnyen néz ki, mint akit jól agyba-főbe vertek.

És jöttek a barátaim.

Leplezni próbálták, mennyire meghökkentek a látványtól, nem akarták mutatni, hogy tudják, mennyire meggyötört vagyok, de annyira rendületlenül jöttek, hogy szinte gyanús volt a bizakodásuk a felépülésemben. Elárasztottak törődésük tengerével, ezerszer hallatva, hogy „vigyázz magadra”. Mégis, hogyan? Feküdni kell, aludni, belesüllyedni csapongó, lidérces álmokba.

És telefonáltak, és telefonáltam, és telefonáltak, és telefonáltam. Majd századszor hallottam a szobatársam élettörténetét, meg vizit, lázmérés, antibiotikum, a kötözöben pedig naponta kínzás, kínzás, kínzás. A főorvos, persze, mosolyog, nem vadember ő, csak azért kezel, hogy meggyógyuljak.

Á, nemcsak én voltam ott félszeg, rémült és hallgatag. A betegtársak szemében is láttam ugyanazt. A csövek az ő testükből is lógtak, a sebeik, mint nekem is, lelkiek is voltak. Egyedül mit sem érek! Másokra vagyok utalva! Ezt a gondoskodást még meddig kapom? A testem meddig tűri még, és ezután hogyan reagál? A barátaim még meddig kíváncsiak rám?

Fiamnak a halastó, nekem ez volt a mélyvíz!

Fuldokoltunk benne, a rettenet ott ült az arcunkon. Őt nem tudta megmenteni a barátja. Engem a barátaim körülvettek gondoskodó szeretettel, vállukra emeltek, nem engedtek elmerülni sem az önsajnálásban, sem a valós betegség lehúzó hínárjában. Ők azt akarták, hogy felépüljek. Meg sem érdemlem őket!

Tölts el, reménység, hogy meg tudom majd hálálni nekik.